

De Laatste Hoop van Europa: *Deel 1 Het Lot van Selina*

Schrijver: Aybeniz Naguibova

Coverontwerp: An-Imago

Contact: Info@an-imago.com

www.an-imago.com

Uitgeverij: Bravenewbooks

ISBN: 9789465013930

Copyright © [2024] Aybeniz Naguibova Alle rechten voorbehouden.

Dit boek en de inhoud ervan zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen niet worden gereproduceerd, verspreid, overgedragen, weergegeven of uitgezonden zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur, Aybeniz Naguibova. U mag het niet wijzigen, verkopen, verspreiden, tentoonstellen, uitvoeren of enig ander gebruik dat niet uitdrukkelijk is toegestaan door de auteursrechtswetgeving. Voor alle vragen met betrekking tot dit boek kunt u contact opnemen met de auteur via [www.an-imago.com]. Dank u voor uw

respect voor de auteursrechten en voor het naleven van de wettelijke bepalingen met betrekking tot het gebruik van dit boek.

Disclaimer:

Dit boek is een werk van fictie en de meningen en standpunten die worden uitgedrukt door de personages, verteller of in de context van het verhaal, vertegenwoordigen niet noodzakelijk de opvattingen van de auteurs.

De auteurs nemen geen verantwoordelijkheid voor eventuele interpretaties of conclusies die lezers kunnen trekken uit de inhoud van dit boek. Hoewel zorg is besteed aan het creëren van een verhaal dat zowel boeiend als respectvol is, zijn de auteurs niet verantwoordelijk voor eventuele emotionele reacties of onbedoelde gevolgen die voortvloeien uit het lezen van dit werk.

Bovendien, als dit boek verwijst naar specifieke locaties, instellingen of organisaties, moet worden opgemerkt dat dergelijke vermeldingen uitsluitend zijn bedoeld voor de doeleinden van het verhaal en niet als een onderschrijving of goedkeuring van die entiteiten moeten worden beschouwd.

Lezers worden aangemoedigd om hun eigen oordeel te vormen en eventuele vragen of zorgen te bespreken met een gekwalificeerde professional.

Dit is een werk van fictie. Alle namen, personages, gebeurtenissen en dialogen in dit boek zijn volledig

verzonnen. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties zijn puur toeval.

Hoewel de personages en gebeurtenissen in dit verhaal fictief zijn, kunnen sommige aspecten ervan gebaseerd zijn op echte gebeurtenissen, historische feiten of maatschappelijke kwesties. Het is belangrijk op te merken dat deze elementen zijn verwerkt in de context van een verzonnen verhaal en niet als historisch of feitelijk nauwkeurige weergave moeten worden beschouwd.

De auteurs moedigen de lezers aan hun nieuwsgierigheid en onderzoekende geest te behouden, maar herinneren hen er tegelijkertijd aan dat dit werk in de eerste plaats bedoeld is voor vermaak en verbeelding. Laat uw verbeelding de vrije loop en geniet van het avontuur dat voor u ligt.

Veel leesplezier!

Voorwoord

Diep geworteld in de glans en praal van de Russische aristocratie, vertelt dit meeslepende verhaal het leven van Selina, dochter van een rijke aristocraat, die gevangen zit tussen de verstikkende verwachtingen van haar familie .

Gedreven door een onverwoestbare wil om de waarheid te onthullen, bundelt ze haar krachten met een onverwachte bondgenoot binnen haar eigen familie en een geheime groep van tegenstanders van de aristocratie.

Maar te midden van de intrige en verraad ontdekt Selina dat niets is wat het lijkt, en dat zelfs haar meest vertrouwde bondgenoten verborgen agenda's hebben.

In een race tegen de klok probeert Selina de plannen van haar familie te dwarsbomen, terwijl ze geconfronteerd wordt met steeds grotere gevaren en verraderlijke intriges.

Kan Selina Europa redden van zijn politieke en economische ondergang, of zullen de obstakels onoverkomelijk blijken?

Geheime Agenda

Selina

Ik zal je vertellen over de wereld waarin ik ben geboren. Een wereld van weelde en macht, geregeerd door de oude aristocratische bloedlijnen van Rusland. Mijn naam is Selina, en ik ben de dochter van graaf Dmitri Petrov, een man wiens naam een diepe indruk achterlaat in de geschiedenisboeken van onze natie.

Mijn vader, een trotse en onwrikbare heerser over zijn landgoed, regeert met een ijzeren vuist, vastbesloten om de erfenis van onze familie te beschermen en te vergroten. En naast hem sta ik, Selina Petrov, een jonge vrouw die gedoemd is om te schitteren in de schaduw van haar vaders macht.

Ons herenhuis in Sint-Petersburg is een oase van luxe en weelde, waar we worden omringd door de pracht en praal die onze aristocratische status met zich meebrengt. Maar achter de glinsterende gevels en de glanzende kroonluchters schuilt een duistere waarheid - de Petrov-familie is doordrenkt van geheimen en intriges, mijn vader is de architect van al deze ambities.

Het was op een koude winteravond, toen de kaarsen in de salon flakkerden en de schaduwen dansten op de muren, dat mijn vader zijn ware aard onthulde.

Met een stem doordrenkt van autoriteit sprak hij over onze families heerschappij over Europa, en hoe we de machtsverhoudingen zouden veranderen in ons voordeel. Europa zou buigen voor onze wil, verkondigde hij, of het zou worden verpletterd onder onze laarzen.

Als ik terugdenk aan die avond, voel ik nog steeds de rillingen over mijn rug lopen. Want hoewel ik wist dat mijn vader de meester van zijn eigen lot was, besepte ik ook dat zijn ambities verder gingen dan ik ooit had durven dromen. En in het licht van zijn woorden voelde ik een angstige twijfel opkomen in mijn hart - een twijfel die me deed beseffen dat de wereld waarin ik was geboren misschien niet zo perfect was als ik altijd had gedacht.

**Een
gevangene
van intriges**

De ochtend na de onthulling van mijn vaders duistere plannen brak aan met een kille, sombere atmosfeer die de zalen van ons landgoed doordrong. De woorden van mijn vader hadden een spoor van onrust achtergelaten in mijn geest, en ik kon de gedachten niet van me afschudden terwijl ik door de gangen van het herenhuis dwaalde.

Het was in de eetzaal, omgeven door weelde en pracht, dat de langverwachte confrontatie plaatsvond. Mijn vader, stoïcijns en onbewogen, stond tegenover me, zijn blik doordringend en onvermurwbaar. Ik voelde de angst en de woede in me opborrelen terwijl ik hem recht in de ogen keek.

Selina: "Vader, we moeten praten."

Graaf Dmitri: "Wat is er, Selina? Heb je eindelijk besloten om je te schikken naar mijn wil?"

Selina: "Nee, vader. Integendeel, ik ben hier om je te confronteren met de gevolgen van je daden."

Graaf Dmitri: "Wat bedoel je, kind? Ik ben de graaf van dit landgoed, en mijn beslissingen zijn wet."

Selina: "Maar ten koste van wat, vader? Ten koste van onze eer, onze moraliteit? Europa zal niet buigen voor onze machtswellust. Als je doorgaat met deze duistere plannen, zal het alleen maar leiden tot ellende en verderf."

Graaf Dmitri: "Je begrijpt het niet, Selina. Deze plannen zijn noodzakelijk voor de toekomst van onze familie. We moeten onze positie versterken, koste wat het kost."

Selina: "Maar wat voor toekomst is dat, vader? Een toekomst gebouwd op leugens en bedrog? Ik weiger om deel uit te maken van deze krankzinnigheid. Je moet een keuze maken, vader. Tussen mij en je duistere ambities."

Graaf Dmitri: "Je daagt me uit, Selina. Maar wees gewaarschuwd, als je ervoor kiest om tegen mij te staan, zul je de consequenties onder ogen moeten zien."

Selina: "Ik ben bereid om die consequenties te accepteren, vader. Maar weet dat ik niet zal rusten voordat ik heb gestreden voor wat juist is. En als dat betekent dat ik tegen jou moet vechten, dan zij het zo."

Graaf Dmitri: "Zo zij het dan. Maar onthoud, Selina, je hebt dit pad zelf gekozen. En je zult de prijs betalen voor je verzet."

Selina: "Dat zal de tijd leren, vader. Maar weet dat ik liever mijn geweten volg dan me te onderwerpen aan jouw tirannie."

De spanning in de kamer was voelbaar terwijl ik en vader elkaar aanstaarden, wetende dat de strijd om de toekomst van onze familie nog maar net was begonnen.

"Dit kan niet waar zijn, vader," bracht ik uit, mijn stem trillend van emotie. "Europa zal niet buigen voor jullie tirannie. Jullie plannen zullen alleen maar leiden tot chaos en vernietiging."

Maar mijn vader, vastberaden en onverzettelijk, weigerde toe te geven aan mijn woorden. "Je begrijpt het niet, Selina,"

antwoordde hij met een koele, afstandelijke stem. "Onze familie heeft altijd de loop van de geschiedenis bepaald. Het is onze plicht om de macht te grijpen, en niets zal ons daarvan weerhouden."

Zelfs nu, terwijl ik terugdenk aan die verhitte confrontatie, voel ik nog steeds de brandende verontwaardiging in mijn hart. Maar hoezeer ik ook probeerde mijn vader te overtuigen van de dwaasheid van zijn plannen, hij weigerde naar me te luisteren. En dus draaide ik me om, met een laatste blik van vastberadenheid, en verliet ik de eetzaal, vastbesloten om mijn eigen pad te bewandelen, hoe moeilijk dat ook mocht zijn.

Later die avond

Ik zat in mijn studeerkamer, omringd door stapels boeken en papieren, mijn gedachten verloren in een doolhof van twijfel en angst.

Plotseling klonk er een zachte klopp op de deur, en voordat ik kon antwoorden, gleed deze open en stapte mijn vader binnen, met een fles champagne en twee glazen in zijn hand.

Graaf Dmitri: "Selina, mijn kind, ik hoop dat ik je niet stoort."

Ik keek op, verrast door zijn onverwachte verschijning. "Vader, wat brengt u hier?"

Graaf Dmitri: "Ik dacht dat we misschien wat tijd samen konden doorbrengen, als vader en dochter. Ik heb deze fles champagne meegenomen om het goed te maken. Ik weet dat onze laatste gesprekken nogal... gespannen waren."

Mijn hart bonsde in mijn borst terwijl ik zijn vriendelijke gebaar accepteerde. Ik wist dat mijn vader niet snel zijn excuses zou

aanbieden, dus was dit een zeldzame kans om nader tot elkaar te komen.

Selina: "Dat is erg aardig van u, vader. Laten we zitten."

We namen plaats aan het bureau, en mijn vader schonk de glazen vol met de bruisende champagne. Voor een moment was het stil terwijl we allebei een slokje namen, de verfrissende smaak van de champagne verzachtte de spanning in de kamer.

Graaf Dmitri: "Selina, ik wil dat je weet dat ik altijd het beste met je voorheb. Ik begrijp dat onze meningen soms botsen, maar ik hoop dat je weet dat ik altijd aan je zijde sta."

Ik keek mijn vader recht in de ogen, mijn hart vervuld van gemengde gevoelens. Ik wist dat hij oprecht probeerde om de kloof tussen ons te overbruggen, maar tegelijkertijd kon ik de donkere schaduw van zijn plannen niet vergeten.

Selina: "Ik waardeer uw woorden, vader. Maar soms voelt het alsof we op verschillende paden lopen, en ik weet niet zeker of we elkaar ooit zullen begrijpen."

Vader legde zijn hand op die van mij, met een blik van oprechte bezorgdheid in zijn ogen.

Graaf Dmitri: "Misschien hebben we inderdaad verschillende visies op de wereld, maar dat betekent niet dat we niet van elkaar kunnen houden. Ik zal altijd trots zijn op de vrouw die je bent geworden, Selina. En ik zal er altijd voor je zijn, wat er ook gebeurt."

Ik voelde een brok in mijn keel terwijl de woorden van mijn vader tot mij doordrongen. Ondanks de spanningen tussen ons, wist ik dat hij van mij hield, op zijn eigen manier. En misschien, heel misschien, was er nog hoop voor onze relatie, zelfs te midden van de duisternis die ons omringde.

De volgende ochtend

De volgende ochtend word ik wakker en probeer ik mijn ogen te openen, maar het felle licht bezeert mijn ogen. Ik voel me gedesorienteerd en ik heb een enorme hoofdpijn.

Verward kijk ik rond. Waar ben ik? Ik bevind me in een steriele kamer, volledig wit. Aan mijn rechterkant staat een tv achter glas. Achter mijn ziekenhuisbed is een raam met tralies en voor mij staat een witte gevangenisdeur met een kijkraampje. Ik zie geen slot, geen klink.

De deur zwaait open en er komt een verpleegster binnen. "Goedemorgen, prinses," zegt ze met een vriendelijke glimlach. "Het is tijd om op te staan."

"Goedemorgen, mevrouw," zeg ik beleefd terug, mijn stem schor van de verwarring. "Zou u mij kunnen vertellen wat ik hier in het ziekenhuis doe? Heb ik een ongeluk gehad?"

De verpleegster kijkt me even aan, haar glimlach iets minder stralend. "U bent hier opgenomen vanwege een kleine

gezondheidskwestie, prinses. Maar maakt u zich geen zorgen, u bent in goede handen hier."

"Wat bedoelt u met een kleine gezondheidskwestie? Wat is er gebeurd?" vraag ik, mijn stem gevuld met bezorgdheid terwijl ik de verpleegster, aankijk.

Ze glimlacht geruststellend terwijl ze naar me toe komt. "Maak je geen zorgen, prinses," antwoordt ze met een kalme toon. "Uw herinneringen zullen vanzelf terugkomen. Laten we eerst gaan ontbijten en dan uw dag doornemen. We kunnen er later over praten, goed?"

Ik knik langzaam, maar voel nog steeds een knagende onrust in mijn maag. Wat is er gebeurd? Waarom ben ik hier?

Voordat we vertrekken, stelt Olga zichzelf voor. "Ik ben Olga," zegt ze vriendelijk terwijl ze me een hand geeft. "Ik zal voor u zorgen tijdens uw verblijf hier. Laten we naar de ontbijtzaal gaan, dan zult u zich vast beter voelen na een maaltijd."

Ik zit aan de ontbijttafel in een soort ziekenhuis eetzaal en kijk om me heen. Enkel vrouwen, geen mannen te bespeuren. Wat een vreemd ziekenhuis, denk ik bij mezelf.

Die vrouwen zien er slecht uit, bleek en mager met broos haar. Ze ogen uitgeleefd. Ik werp een blik op het eten voor me. Het ziet er vies uit, als oorlogsvoer. Kon mijn vader me niet in een elitekliniek plaatsen? Of was er misschien geen tijd en hebben ze me naar het eerste beste ziekenhuis gebracht? Wat is er toch gebeurd? Of is er iets met vader aan de hand? De vragen ratelen in mijn hoofd en ik begin me misselijk te voelen van de stress. Wat als er iets met vader is gebeurd, of nog erger, wat als hij er niet meer is?

"Jeetje, wat is er toch aan de hand?" mompel ik, terwijl ik mijn bord wegduw. Ik voel de zuren in mijn keel al opkomen en leg mijn hoofd neer op tafel.

"Wat is er, prinses?" vraagt Olga bezorgd, terwijl ze naar me toe komt. "Gaat het een beetje?"

"Nee," antwoord ik, "ik voel me enorm misselijk."

"Oh, dat komt omdat de drugs je lichaam aan het verlaten is. Dat is normaal," zegt Olga geruststellend. "Kom, ik breng je terug naar je kamer."

"Drugs?" herhaal ik geschokt. "Ik neem geen drugs!"

"Kalm blijven, prinses," zegt Olga sussend. "Toegeven is fase 1, dat hebben we wel vaker met drugsverslaafden."

"Drugsverslaafden?" roep ik verontwaardigd, terwijl ik opsta en alles op tafel omstoot van de plotselinge woede. "Ik ben geen drugsverslaafde! Ik pak geen drugs!"

"Prinses, als je niet kalmeert, moet ik je plat spuiten en laten kalmeren," zegt Olga streng.

"Wat zeg je nu?" roep ik uit. "Ik ben Selina en niet prinses! En weet jij wel wie mijn vader is? Ik laat jullie allen ontslaan!" Ik begin te lopen richting mijn kamer, terwijl ik roep: "Ik ben hier weg! Bel mijn vader nu onmiddellijk op!"

Maar plotseling komen er twee brede verplegers op me af. Ik besef dat ze me gaan

plat spuiten. Ik draai me om en zet het op een rennen, maar ik word ingehaald.

Een aantal uren later word ik weer wakker in een nieuwe kamer en vraag me af of ik me in een nachtmerrie bevind die echt lijkt. Misschien ben ik gewoon diep in slaap en voelt dit allemaal echt aan, denk ik. Ik probeer mijn arm omhoog te bewegen, maar het lukt niet. Ik kijk omlaag en zie dat ik helemaal vastgebonden zit aan een ziekenhuisbed. "Wat is dit?" roep ik uit. Mijn hart begint te bonzen, de misselijkheid komt opzetten.

Ik kijk rond en ik zie drie witte muren zonder enige vorm van gezelligheid. Aan muur vier zie ik weer zo'n lelijke gevangenisdeur met een raam. "Hallooo!" roep ik woedend. "Hallooo! Wie denken jullie wel dat jullie zijn? Hallooo, verdomde klootzakken, laat me los!" Ik blijf roepen, hopen dat die deur weer open zal gaan.

Petrov

Olga: "Meneer, ik moet u informeren over de situatie met Selina."

Vader: "Wat is er gebeurd? Wat heeft ze nu weer gedaan?"

Olga: "Selina vertoonde tekenen van verwardheid en agressie, dus hebben we besloten haar te kalmeren met medicatie. Op dit moment is ze gecolloqueerd."

Vader: "Prima, laat haar nog even vastgebonden zitten tot ze kalmeert. Breng me de telefoon en zet mij op luidspreker."

Olga: "Zeker, meneer."

Ze verlaat de kamer met de telefoon terwijl ik aan de andere kant van de lijn wacht.

Mijn hart bonst van opwinding en angst voor wat er komen gaat. Minuten lijken uren te duren terwijl ik de spanning probeer te weerstaan.

Eindelijk klinkt er een klik en de stem van Olga weerklinkt door de luidspreker:
"Meneer, ik sta naast Selina. U staat nu op luidspreker."

Ik ademt diep in en verzamel mijn gedachten voordat ik begin met spreken, wetende dat mijn volgende stappen cruciaal zijn voor de situatie van mijn dochter.

Selina: "Papa, haal me hier uit!" roep ze wanhopig.

Ik: "Schat, je moet kalmeren," zeg ik met een zachte stem.

Selina: "Kalmeren? Ze hebben me vastgebonden en gedrogeerd en beweren dat ik een drugsverslaafde ben! Hoe kan ik dan kalm blijven?" roept ze uit.

Ik: "Ontkennen is een beginfase, schat. Kalmeer gewoon en alles komt wel goed," probeer ik haar gerust te stellen.

Selina: "Ontkennen? Papa, jij weet dat ik geen drugs neem!" roep ze wanhopig.

Ik wordt echter boos: "Kalmeer nu, verdomme! Je maakt alles erger!" roep ik terug.

Ze begint helemaal agressief te roepen en ze probeert zich los te rukken uit de tafel waar ze aan vastgebonden zit. "Laat mij los! Laat mij los!" schreeuwt ze hysterisch.

"Meneer, wij gaan het nodige doen," zegt Olga terwijl ze de situatie probeert te kalmeren.

Met een bezorgde blik op mijn gezicht, zegt ik kortaf: "Ja, ik vertrouw jullie," en ik hang op.

Vind ik het erg dat ik mijn eigen dochter zo hysterisch moet horen schreeuwen? Ja, maar ze heeft me geen keuze gelaten. Ik moest dit voor haar eigen veiligheid doen.

Selina

De twee verplegers komen terug binnen en Ik begin als een gek te worstelen. "Nee, nee, laat me los, neeee!" schreeuwt ik, tot ik voel dat alle kracht uit mij verdwijnt en het licht langzaam uitgaat.

Een paar uur later word ik opnieuw wakker, mijn hoofd bonst. Ik begin weer te piekeren.

"Ik snap het niet. Waarom denkt vader dat ik drugsverslaafd ben? Waarom staat hij achter deze gekken?" Ik lig nog steeds vastgebonden op de colloqueerkamer, terwijl de tranen uit mijn ogen stromen en naast mijn wangen op het bed neervallen.

De deur waait open en Olga verschijnt. "Ik zie dat je gekalmeerd bent en al een paar uur wakker bent. Ik heb je medicatie gegeven zodat je even geen emoties ervaart. Ben je er klaar voor om terug naar je kamer gebracht te worden?" vraagt ze.

Ik knik, maar durf niets te zeggen. Ik ben bang dat ze me weer plat spuiten. "Ja," zeg ik uiteindelijk. "Ik wil vertellen dat ik het

allemaal niet snap, maar ik durf het niet. Ik moet eerst rustig doen en ze leren kennen om te zien hoe ik ze kan benaderen om alle nodige informatie te krijgen," denk ik bij mezelf.

De twee mannen komen terug binnen en duwen mijn ziekenhuis bed op wielen terug naar mijn kamer. In mijn kamer maken ze me los en helpen ze me eraf, waarna ze het bed weer meenemen. Zodra de deur sluit, hoor ik een slot vergrendelen.

"Wat is dat?" vraag ik me af terwijl ik naar de deur loop. Geen klink, geen slot. Het zal een technologisch slot in de deur zelf zijn. "Maar wat voor een raar gebouw is dit?" denk ik terwijl ik door het raampje gluur. "Waar ben ik in godsnaam en wat is er toch aan de hand?" Ik schud met mijn hoofd en loop terug naar mijn bed. Ik ga liggen in foetushouding en probeer de mysterie op te lossen, maar tevergeefs ik moet informatie uit Olga krijgen. Zij weet meer, ik ben er zeker van.

DE PRAATGROEP

De praatgroep begint en een stem klinkt door de ruimte: "Hoi iedereen, ik ben Lisa. Ik kom uit Nederland en ik zit nu al 320 dagen in dit psychiatrisch ziekenhuis."

Mijn gedachten dwalen af terwijl ik haar woorden verwerk. Een psychiatrisch ziekenhuis, dat verklaart het bed waar ik op lig. "Jezus, wat doe ik hier toch?" vraag ik mezelf af. En wat doet een Nederlandse hier?

Een andere stem klinkt door de ruimte: "Hoi, ik ben Anna. Ik kom uit Zwitserland en ik ben een wetenschapster. Ik zit hier nu al 133 dagen."

Ik luister naar haar woorden terwijl ik me afvraag wat een wetenschapster uit Zwitserland hier doet. De diversiteit van mensen in deze psychiatrische instelling verbaast me en roept nog meer vragen op over waarom ik hier ben en wat er precies aan de hand is.

De praatgroep gaat verder en het is mijn beurt om mezelf voor te stellen.

"Hoi, ik ben Selina en ik ben hier nieuw," zeg ik zachtjes.

"Welkom Selina," klinkt het in koor van de anderen.

"Van waar ben je?" vraagt Lisa nieuwsgierig.

"Ik kom uit Sint-Petersburg," antwoord ik.

"Aah, jij bent ver van huis," zegt Anna.

"Wat doe je van werk?" vervolgt ze.

"Waarom ver van huis?" vraag ik verward. "En ik werk niet, ik zit in een dynastie."

"Ooh, nou, we zitten in Genève," legt Anna uit. "Je bent nog in je roes, zeker? Heb je niet door dat wij allemaal in het Engels communiceren?"

"Jawel," antwoord ik, "maar Olga spreekt gewoon Russisch," voeg ik eraan toe.

"Dat klopt," beaamt Anna. "Dit is ook een Russische psychiatrische instelling, speciaal voor de hogere klassen. Het kost 70 duizend dollar per maand, maar je hebt de beste artsen van over de hele wereld," legt ze uit.

"Ow," is het enige wat ik kan uitbrengen, geschokt en verlamd door de nieuwe informatie.

Terwijl de anderen praten, dwalen mijn gedachten af. "Genève, Zwitserland," denk ik bij mezelf. "OMG, ik zit in Europa," valt het kwartje. "In een Russische kliniek, wat raar allemaal," mompel ik in mijn gedachten. De realisatie begint langzaam door te dringen, maar ik voel me nog steeds verward en overweldigd door de bizarre wending die in mijn leven heeft plaats genomen.

Terwijl we teruglopen naar onze kamers, komen Anna en Lisa naast me lopen.

"Hej," zegt Anna, terwijl Lisa hetzelfde doet. "Gaat het al een beetje, of voel jij je nog slecht?" vraagt Anna bezorgd.

"Ik voel me rot, ziek en verward," antwoord ik eerlijk.

"Dat is normaal in de eerste week," zegt Lisa. "Maar daarna wordt het beter en zul je blij zijn dat je hier bent. Zo niet, dan ga je zoals haar worden," voegt ze eraan toe, terwijl ze een blik werpt op een meisje dat voor ons loopt en eruitziet als een lopende zombie.

"Wat is er met haar gebeurd?" vraag ik geschrokken.

"Ze houdt zich niet aan de huisregels, dus krijgt ze constant kalmerende medicatie," legt Anna uit. "Dat heeft haar hersenen aangetast, waardoor ze een zware vorm van dementie heeft gekregen."

"Die kent haar eigen naam niet eens, daarom praat ze ook nog amper," vertelt Anna, waarna mijn mond openvalt van verbazing.

"Gewoon je aan de huisregels houden," zegt Lisa, terwijl ze links afslaat en naar mij zwaait. Ik staar hen na, nog steeds perplex door wat ik net gehoord heb.

"Doorlopen," klinkt er plotseling een stem achter mij en ik krijg een duw in mijn rug. Met een zucht draai ik me om en loop verder, nog steeds vol vragen en verwarring.

Het complot ontvouwt zich